

فرق گذاشتن!

فاطمه عزیززاده

کلاس درس، محل برخورد های متنوع و لحظه به لحظه بین معلم و دانش آموزان است. در این میان، گاهی معلم بدون تأمل صحیح و از پیش تعیین شده روی رفتار یک دانش آموز، میان رود جاری آموزش، قضاوتی عجولانه دارد که دانش آموز را دچار این شائبه می کند که معلم به او بی توجه است و او را درک نمی کند. «فرق گذاشتن» بین دانش آموزان از این موارد است که در اثر تکرار موجب حس بی تفاوتی یا لجبازی در دانش آموز می شود و چه بسا منجر به اختلال جدی در امر آموزش فرد یا کلاس شود. با راه کارهای زیر، معلم می تواند فضای مناسبی برای خود فراهم کند که مانع از بروز هر گونه شائبه در ذهن دانش آموزان گردد.

اگر مشکلی با دانش آموزی پیدا کردم که باعث شد ذهنم اذیت شود.

می پذیرم هیچ دانش آموزی قصد اذیت مرا ندارد بلکه گاهی مشکلاتی دارد.

قضاوت هایم را در مورد دانش آموزان به حالت تعلیق در می آورم تا قضاوتشان نکنم.

پیش فرض های ذهنی

عدالت در محبت

در کلاس درس

عملکردهای رفتاری

در پاسخ به سؤالات دانش آموزان به زمان، لحن و شیوه یکسان عمل می کنم.

سعی می کنم به یک شیوه همه صدا بزنم دانش آموزان را

با نگاه یکسان و عادلانه به همه دانش آموزان نگاه می کنم و نگاهم را به همه اطراف کلاس می گردانم.

اگر متوجه شدم
دانش آموزی دچار
لجبازی یا من شده
است ...

اگر مشکل حل نشد موضوع را به مشاور
یا مدیر مدرسه ارجاع می‌دهم.

با دانش آموز حرف می‌زنم تا مشکل را پیدا کنم.

در احوال‌پرسی
با دانش آموزان
یکسان عمل
می‌کنم.

سعی می‌کنم
اسم‌های همه
دانش آموزان را به
خاطر بسپارم یا
نشانه‌ای انتخاب
کنم تا دانش آموزان
را فراموش نکنم.

تشویق و تنبیه‌ها
را در مورد
دانش آموزان
یکسان اجرا
می‌کنم.

به تفاوت‌های فردی
دانش آموزان به
یک اندازه توجه
می‌کنم. کسی را با
کس دیگری مقایسه
نمی‌کنم.

اگر امتیازی به
دانش آموزی به خاطر
مشکلی می‌دهم آن
را برای بقیه توضیح
می‌دهم.